

Svatební Fotografie Mileny Procházkové

Tohle je moje svatební fotografie. Vdávala jsem se 10. března 1951 na Staroměstské radnici v Praze.

Můj muž, Petr Procházka, se narodil 15. května 1928 v Praze. Poznali jsme se v tanečních, když mu bylo devatenáct a mně šestnáct nebo sedmnáct. Na Národní třídě bývalo kino Metro a taneční sál. Tam jsme chodili, pamatuji si, že mistr se jmenoval Oplt. Naprosto přesně vím, co mě na něm poprvé zaujalo. Do tanečních jsem chodila společně s Anitou Frankovou. Tenkrát ke mně vždycky přišlo několik těch kluků a řekli: „Hele, pověz té Anitě, že si rodiče nepřejí, abych chodil se Židovkou. Ale řekni jí to nějak, aby se jí to nedotklo.“ Na mě můj židovský původ ale nikdy nebyl vidět.

A pak, když jsem poznala svého muže a byli jsme asi potřetí spolu - chodili jsme po Praze a tohle bylo na Malostranském náměstí - tak jsem mu řekla, že bych mu jenom ráda pověděla, že jsem Židovka. A on se takhle otočil a říká: „No, to by mě zajímalo, proč mi to vlastně říkáte.“ A to byl začátek. Ono je strašně nebezpečné se zamilovat a pak za půl roku zjistit, že prostě... No, to se také stávalo, že přišel kluk a říká: „Naši tě chtějí poznat, ale nesmíš říct, že jsi Židovka.“ No, já jsem pak poznala jeho rodinu a on, protože ztratil svoji mámu, přilnul k mojí. Láska si nevybírá, ale říkám, první popud, že to by mohlo být to ono, byla ta jeho věta.

Manžel nebyl židovského původu, ale vzhledem k tomu, že ani my židovsky nežili, tak to nebyl žádný problém. Naopak, naše děti jsou dokonce pokřtěné, jak si přál. On pokřtěný byl, ale nábožensky založený nebyl vůbec a do kostela nechodil. To spíš já jsem táhla děti na půlnoční mši, aby to viděly. Ještě jako malá holka, když jsem bydlela na Letné, tak dole v přízemí bydleli nějací Markovi a jejich Marie na půlnoční chodívala. Tak jsem chodila s ní. Dokonce jsem s ní zpívala na kůru kostela sv. Antoníčka na Strossmayerově náměstí, kam jsme chodily. Manžel říkal, že by si jeho maminka, kdyby byla naživu, určitě přála, aby byli pokřtění. On na svou maminku často vzpomínal. Přišel o ni jako mladý kluk, když mu bylo asi šestnáct. A říkal, že by měla určitě radost. Tak proč bychom jí tu radost neudělali? Vždyť vůbec o nic nejde. Přitom ani jeho maminka nebyla nijak nábožensky založená.